

JENNIFER L. ARMENTROUT

ΑΠΟ
ΑΙΜΑ
ΚΑΙ
ΣΤΑΧΤΗ

ΒΙΒΛΙΟ 1

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Από αίμα και στάχτη**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: From Blood and Ash
Από τις Εκδόσεις Blue Box Press, Νέα Υόρκη 2020
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jennifer L. Armentrout
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κυριάκος Γιαλένιος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασσιπίδης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ – ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Hang Le
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Jennifer L. Armentrout, 2020
All rights reserved.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2024

ISBN 978-618-01-5478-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

JENNIFER L. ARMENTROUT

ΑΠΟ
ΑΙΜΑ
ΚΑΙ
ΣΤΑΧΤΗ
ΒΙΒΛΙΟ 1

Μετάφραση: Κυριάκος Γιαλένιος

Σ' εσένα, τον αναγνώστη

ΒΡΗΚΑΝΕ ΤΟΝ ΦΙΝΛΕΪ σήμερα το απόγευμα, λίγο έξω από το Ματωμένο Δάσος, νεκρό».

Σήκωσα το βλέμμα μου από τα χαρτιά και την πορφυρή επιφάνεια και κοίταξα τους τρεις άντρες που κάθονταν στο τραπέζι. Υπήρχε συγκεκριμένος λόγος που είχα επιλέξει αυτό το σημείο. Δεν ένιωθα... τίποτε απ' αυτούς καθώς περιπλανιόμουν ανάμεσα στα γεμάτα κόσμο τραπέζια νωρίτερα.

Δεν υπήρχε καθόλου πόνος, ούτε σωματικός ούτε ψυχικός.

Συνήθως δεν επιδίωκα να διαπιστώσω αν κάποιος πονούσε. Ένιωθα ότι το να κάνω κάτι τέτοιο χωρίς προφανή λόγο θα ήταν εξαιρετικά παρεμβατικό, αλλά όταν βρισκόμουν μέσα στο πλήθος, ήταν δύσκολο να ελέγξω τι θα επέτρεπα στον εαυτό μου να νιώσει. Υπήρχε πάντα κάποιος που ο πόνος του ήταν τόσο βαθύς και ξεκάθαρος, ώστε μετέτρεπε την απελπισία του σε μια απτή οντότητα και δε χρειαζόταν καν να ανοίξω τις αισθήσεις μου για να το νιώσω – κι αυτό ήταν κάτι που δεν μπορούσα απλώς να το αγνοήσω και να απομακρυνθώ. Πρόβαλλαν την αγωνία τους στον κόσμο γύρω τους.

Είχα ρητή εντολή να τους αγνοώ. Δεν μπορούσα να μιλήσω σε κανένα για το χάρισμα που μου δόθηκε από τους θεούς και δε θα έπρεπε ποτέ, μα ποτέ, να ξεπεράσω τα όρια και να αναλάβω δράση.

Όχι ότι πάντα έκανα αυτό που έπρεπε.

Προφανώς.

Αλλά εκείνοι οι άντρες ήταν μια χαρά όταν άνοιξα τις αισθήσεις μου προκειμένου να μπορέσω ν' αποφύγω αυτούς που τους είχε κυριεύσει ο πόνος, γεγονός απροσδόκητο αν σκεφτείς ποια ήταν η δουλειά τους. Ήταν φύλακες από το Ύψωμα – το τεράστιο τείχος που ήταν φτιαγμένο από ασβεστόλιθο και σίδερο, υλικά που είχαν

εξορυχθεί από τις Ηλύσιες Κορυφές. Μετά το τέλος του Πολέμου των Δύο Βασιλιάδων, πριν από τέσσερις αιώνες, το Ύψωμα περιλάμβανε τη Μασαντόνια, και όλες οι πόλεις του βασιλείου του Σόλινς ήταν υπό την προστασία του. Μικρότερες εκδοχές του Ύψωματος περιέβαλλαν τα χωριά, τα σημεία εκπαίδευσης, τις αγροτικές κοινότητες και μερικές αραιοκατοικημένες πόλεις.

Αυτά που οι φρουροί αντίκριζαν και έπρεπε να κάνουν σε καθημερινή βάση συχνά τους προκαλούσαν μεγαλύτερο και πιο βαθύ πόνο από τους τραυματισμούς, τις σκισμένες σάρκες και τα σπασμένα κόκαλα.

Αυτό το βράδυ όμως δεν έλειπε μόνον όλη ετούτη η αγωνία, αλλά και οι στολές και οι πανοπλίες. Ήταν ντυμένοι με φαρδιές μπλουζες και παντελόνια από δέρμα ελαφιού που έδεναν στο γόνατο. Ήξερα όμως ότι, ακόμα και τώρα που βρίσκονταν εκτός υπηρεσίας, ήταν προσεκτικοί όσον αφορά τους οιωνούς του τρομερού νεφελώματος και τον τρόπο που έφερνε μαζί του, όπως και με όλους εκείνους που συνωμοτούσαν εναντίον του βασιλείου. Γι' αυτό και ήταν οπλισμένοι σαν αστακοί.

Όπως ήμουν κι εγώ.

Κρυμμένη κάτω από τις πτυχώσεις του μανδύα μου και του λεπτού φορέματος που φορούσα, μέσα στη θήκη που βρισκόταν στον μηρό μου αναπαυόταν η δροσερή λαβή ενός στιλέτου που έμοιαζε να μη ζεσταίνεται ποτέ από την επαφή με το δέρμα μου. Μου το είχαν κάνει δώρο όταν έγινα δεκαέξι χρονών και μολονότι δεν ήταν το μοναδικό όπλο που είχα, ούτε το πιο θανατηφόρο, ήταν το αγαπημένο μου. Η λαβή ήταν φτιαγμένη από τα κόκαλα ενός εδώ και καιρό εξαφανισμένου ανθρωπόλυκου –ενός πλάσματος που δεν ήταν ούτε άνθρωπος ούτε θηρίο αλλά και τα δυο– και η λεπίδα ήταν φτιαγμένη από λίθο του αίματος, ακονισμένη ώστε να διαθέτει θανατηφόρα αιχμηρότητα.

Μπορεί να ήμουν έτοιμη να κάνω κάτι εξαιρετικά απερίσκεπτο, ανάρμοστο και εντελώς απαγορευμένο, αλλά δεν ήμουν τόσο ανόητη ώστε να εισέλθω σ' ένα μέρος όπως το Κόκκινο Μαργαριτάρι χωρίς προστασία, δίχως να κατέχω την απαραίτητη ικανότητα και τον σωστό τρόπο να πιάσω το όπλο και να το χρησιμοποιήσω χωρίς δισταγμό.

«Νεκρός;» είπε ο άλλος φρουρός, ένας νεότερος με καστανά

μαλλιά και ήρεμο πρόσωπο. Νόμιζα ότι τον λένε Έιρικ και δεν πρέπει να ήταν μεγαλύτερος από εμένα, δηλαδή δεκαοκτώ χρονών. «Δεν ήταν απλώς νεκρός. Τον είχαν στραγγίξει από το αίμα, η σάρκα του ήταν γεμάτη δαγκωματιές και το σώμα του ξεσκισμένο λες και τον είχαν κατασπαράξει άγρια σκυλιά».

Τα τραπουλόχαρτα θόλωσαν μπροστά μου και ένιωσα μικρές μπάλες πάγου να σχηματίζονται στα βάθη του στομαχιού μου. Αποκλείεται να το είχαν κάνει τα άγρια σκυλιά αυτό. Άλλωστε, δεν υπάρχουν άγρια σκυλιά κοντά στο Ματωμένο Δάσος, το μοναδικό μέρος στον κόσμο όπου κυλάει αίμα από τα δέντρα, λεκιάζοντας μ' ένα βαθύ πορφυρό χρώμα τους φλοιούς και τα φύλλα. Υπήρχαν φήμες για άλλα ζώα, για τεράστια τρωκτικά και σαρκοφάγα που τρέφονταν από τα πτώματα αυτών που παρέμεναν για καιρό μέσα στο δάσος.

«Και ξέρεις τι σημαίνει αυτό», συνέχισε ο Έιρικ. «Πρέπει να πλησιάζουν. Μια επίθεση θα...»

«Δεν είμαι σίγουρος ότι πρέπει να κάνουμε αυτή τη συζήτηση», τον διέκοψε ένας μεγαλύτερος σε ηλικία φρουρός. Τον γνώριζα. Φίλιπς Ράθι. Βρισκόταν στο Ύψωμα για χρόνια, κάτι σχεδόν ανήκουστο. Η διάρκεια ζωής ενός φρουρού δεν ήταν πολύ μεγάλη. Ένευσε προς το μέρος μου. «Είναι και μια αρχόντισσα παρούσα».

Μια αρχόντισσα;

Μόνο οι Ανώτερες αποκαλούνταν αρχόντισσες, κι εγώ δεν ήμουν μια οποιαδήποτε που θα μπορούσε να βρεθεί μέσα στο Κόκκινο Μαργαριτάρι, ειδικά από όσους ήταν μέσα σ' αυτό το κτίριο. Αν με ανακάλυπταν, θα βρισκόμουν... ας πούμε, περισσότερο μπλεγμένη από ποτέ και θα ερχόμουν αντιμέτωπη με αυστηρή επίπληξη.

Το είδος τιμωρίας που άρεσε ιδιαίτερα στον Ντόριαν Τίρμαν, τον δούκα της Μασαντόνια. Και που φυσικά θα απολάμβανε ιδιαίτερα και ο έμπιστος φίλος του, ο άρχοντας Μπράντολ Μείζιν.

Με κυρίευσε η αγωνία καθώς κοίταξα τον φρουρό με το σκούρο δέρμα. Δεν υπήρχε περίπτωση να καταλάβαινε ο Φίλιπς ποια ήμουν. Είχα καλύψει το πάνω μέρος του προσώπου μου με μια μάσκα ντόμινο που είχα βρει πριν από πολλά χρόνια πεταμένη στους Κήπους της Βασίλισσας και φορούσα έναν απλό κυανόχρωμο μανδύα που ας πούμε ότι... είχα δανειστεί από την Μπρίτα, μια από τις πολλές υπηρέτριες του κάστρου που είχα ακούσει να μιλάει για το Κόκκινο Μαργαριτάρι. Καλώς εχόντων των πραγμάτων, η Μπρίτα

δε θα ανακάλυπτε την απουσία του πανωφοριού της πριν από την επιστροφή μου την αυγή.

Ακόμα και χωρίς τη μάσκα όμως, ελάχιστοι ήταν εκείνοι που είχαν δει το πρόσωπό μου στη Μασαντόνια και κανείς απ' αυτούς δεν ήταν παρών εκείνη τη στιγμή.

Ήμουν η Παρθένα, η Εκλεκτή, κι ένα πέπλο κάλυπτε συνεχώς το πρόσωπο και τα μαλλιά μου, αφήνοντας εκτεθειμένα μόνο τα χείλη και το σαγόνι μου.

Αμφιβállω αν ο Φίλιπς μπορούσε να με αναγνωρίσει μόνο από αυτά τα χαρακτηριστικά κι αν το είχε κάνει, κανένας τους δε θα καθόταν ακόμα εδώ. Θα με οδηγούσαν κιόλας πίσω, με τρόπο διακριτικό αν μη τι άλλο, στους φρουρούς μου, τον δούκα και τη δούκισσα της Μασαντόνια.

Δεν υπήρχε λόγος να πανικοβληθώ.

Ανάγκασα τους μυς μου στους ώμους και στον λαιμό μου να χαλαρώσουν και χαμογέλασα. «Δεν υπάρχει καμιά αρχόντισσα εδώ. Είστε ελεύθεροι να μιλήσετε για ό,τι επιθυμείτε».

«Ακόμα κι έτσι, καλύτερα θα ήταν να βρούμε ένα λιγότερο μακάβριο θέμα», αποκρίθηκε ο Φίλιπς στέλλνοντας ένα ανστηρό βλέμμα στους άλλους δύο φρουρούς.

Ο Έιρικ σήκωσε το βλέμμα του και με κοίταξε. «Ζητάω συγγνώμη».

«Δεν είναι απαραίτητη, αλλά τη δέχομαι».

Ο τρίτος φρουρός χαμήλωσε το κεφάλι του κοιτώντας επίμονα τα τραπουλόχαρτά του και επανέλαβε τα ίδια λόγια. Τα μάγουλά του έγιναν ροζ, κάτι που το βρήκα αξιολάτρευτο. Οι φρουροί που υπηρετούσαν στο Ύψωμα είχαν περάσει από σκληρή εκπαίδευση και είχαν ειδικευτεί σε όλα τα είδη ένοπλης και σώμα με σώμα μάχης. Όλοι όσοι είχαν επιβιώσει από την πρώτη τους εξόρμηση έξω από το Ύψωμα, είχαν δει αίμα να χύνεται και είχαν αντικρίσει τον θάνατο.

Κι όμως, αυτός ο άντρας ακόμα κοκκίνιζε.

Ξερόβηξα να καθαρίσω τον λαιμό μου, γιατί ήθελα να ρωτήσω ποιος ήταν ο Φίνλεϊ, αν ήταν φρουρός στο Ύψωμα ή Κυνηγός, αν προερχόταν δηλαδή από τη μονάδα του στρατού που μετέφερε πληροφορίες μεταξύ των πόλεων ή συνόδευε ταξιδιώτες και προϊόντα. Περνούσαν τον μισό χρόνο έξω από την ασφάλεια του Υψώματος. Ήταν ένα από τα πιο επικίνδυνα επαγγέλματα,

γι' αυτό και δεν ταξίδευαν ποτέ μόνοι. Κάποιοι από αυτούς δεν επέστρεφαν ποτέ.

Δυστυχώς, ορισμένοι από αυτούς που τα κατάφεραν δεν ήταν ποτέ ξανά οι ίδιοι. Επέστρεφαν με την άγρια εξάπλωση του θανάτου να τους καταδιώκει.

Καταραμένοι.

Διαισθανόμενη ότι ο Φίλιπς δε θα επέτρεπε περαιτέρω κουβέντα για το ζήτημα, δεν εξέφρασα τις απορίες που με βασάνιζαν. Με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο, θα μάθαινα αν υπήρχαν κι άλλοι που είχαν τραυματιστεί απ' ό,τι ήταν αυτό που είχε σκοτώσει τον Φίνλεϊ.

Ήλπιζα μόνο να μην το ανακάλυπτα μέσα από τα ουρλιαχτά του τρόμου.

Οι πολίτες της Μασαντόνια δεν είχαν καμιά ιδέα πόσοι ήταν αυτοί που επέστρεφαν καταραμένοι. Έβλεπαν μερικούς εδώ κι εκεί, αλλά αυτό δεν αντικατόπτριζε την πραγματικότητα. Αν ήξεραν, ο πανικός και ο φόβος θα κυρίευαν τον πληθυσμό που ειλικρινά δεν είχε αντίληψη του τρόμου που επικρατούσε έξω από το Ύψωμα.

Σε αντίθεση με τον αδελφό μου τον Ίαν κι εμένα.

Γι' αυτό, και όταν το θέμα της κουβέντας άλλαξε σε πιο κοινότοπα ζητήματα, προσπάθησα σκληρά να βρω τη δύναμη να αναθερμάνω τα καλυμμένα με πάγο σωθικά μου. Αμέτρητες ζωές είχαν χαθεί στην προσπάθεια να είναι ασφαλείς όσοι ήταν μέσα στο Ύψωμα, αλλά ήταν αποτυχία –είχε αποτύχει– όχι μόνο εδώ αλλά σε όλο το βασίλειο του Σόλις.

Ο θάνατος...

Ο θάνατος πάντα θα βρίσκει έναν τρόπο να τρυπώνει.

Σταμάτα, διέταξα τον εαυτό μου καθώς ένιωθα τη γενικότερη αίσθηση ανησυχίας να διογκώνεται. Σήμερα δεν έπρεπε να με απασχολούν όλα εκείνα που γνώριζα και που στην πραγματικότητα δε θα έπρεπε. Σήμερα θα έπρεπε να περνάω όμορφα... και όχι να ξαγρυπνώ μόνη και νιώθοντας... σαν να μην είχα κανέναν έλεγχο, καμιά... μα καμιά ιδέα του ποια είμαι εκτός από τον τι είμαι.

Ακόμα ένα κακό φύλλο στη μοιρασιά και έχοντας παίξει αρκετές φορές χαρτιά με τον Ίαν, ήξερα πολύ καλά πως δεν υπήρχε τρόπος να επανέλθω με αυτά που κρατούσα στα χέρια μου. Όταν ανακοίνωσα ότι αποσύρομαι, οι φρουροί ένευσαν και μου ευχήθηκαν καλό βράδυ.

Περιπλανήθηκα λίγο ανάμεσα στα τραπέζια, πήρα ένα ποτήρι σαμπάνια που μου πρόσφερε ένας σερβιτόρος με γαντοφορεμένο χέρι και επιχείρησα να ανακαλέσω όλα εκείνα τα συναισθήματα έξαψης που με είχαν κυριεύσει καθώς διέσχιζα βιαστικά τους δρόμους νωρίτερα το απόγευμα.

Παρατηρούσα το δωμάτιο, κρατώντας τις αισθήσεις μου μόνο για τον εαυτό μου. Ακόμα κι αν εξαιρούσαν αυτούς που μπορούσαν να προβάλουν την αγωνία τους στην ατμόσφαιρα γύρω τους, δε χρειαζόταν να αγγίξω κάποιον για να καταλάβω αν πονάει. Έφτανε απλώς να τον κοιτάξω και να συγκεντρωθώ. Η έκφρασή τους δεν άλλαζε αν πονούσαν όπως και η εμφάνισή τους δεν άλλαζε όταν συγκεντρωνόμουν πάνω τους. Απλώς *ένιωθα* την αγωνία τους.

Ο σωματικός πόνος ήταν σχεδόν πάντα καυτός, αλλά ο αόρατος πόνος;

Αυτός ήταν σχεδόν πάντα κρύος.

Πρόστυχες λέξεις και σφυρίγματα με τραβήξανε από τις σκέψεις μου. Μια γυναίκα ντυμένη με κόκκινα μετάξια κάθισε στο διπλανό τραπέζι από εκείνο που έφυγα. Φορούσε ένα φόρεμα φτιαγμένο από κομμάτια κόκκινου μεταξιού και ύφασμα που με το ζόρι κάλυπτε τους μηρούς της. Ένας από τους άντρες γράπωσε ένα κομμάτι από τη διάφανη μικροσκοπική φούστα.

Του χτύπησε το χέρι χαμογελώντας πονηρά και έγειρε προς τα πίσω με το κορμί της να σχηματίζει μια αισθησιακή καμπύλη. Οι πυκνές ξανθές μπούκλες της χύθηκαν πάνω στις λησμονημένες μάρκες και στα κέρματα. «Ποιος θέλει να με κερδίσει απόψε;» Η φωνή της ακούστηκε βαθιά και βραχνιασμένη καθώς γλιστρούσε τα χέρια της στη μέση του δαντελωτού κορσέ. «Σας διαβεβαιώνω, αγόρια, ότι αντέχω περισσότερο από οποιονδήποτε από εσάς τα κελεπούρια».

«Κι αν έρθουμε ισόπαλοι;» ρώτησε ένας από τους άντρες, η κομψή γραμμή του πανωφοριού του υποδήλωνε πως ήταν ένας ευκατάστατος έμπορος ή κάποιον είδους επιχειρηματίας.

«Τότε θα είναι πολύ πιο διασκεδαστική η νύχτα για μένα», είπε σέρνοντας το χέρι της ως το στομάχι της και ακόμα πιο κάτω ανάμεσα στα...

Ένιωσα τα μάγουλά μου να καίνε και ενστικτωδώς κοίταξα αλλού πίνοντας μια γουλιά από τη σαμπάνια. Το βλέμμα μου στάθηκε στην εκτυφλωτική λάμψη του χρυσορόζ πολυέλαιου. Το Κόκκινο

Πετράδι ευημερούσε και οι ιδιοκτήτες του πρέπει να ήταν καλά δικτυωμένοι. Ο ηλεκτρισμός ήταν ακριβός και αυστηρά ελεγχόμενος από τη βασιλική αυλή. Αναρωτιόμουν ποιοι να ήταν οι πελάτες ώστε να υπάρχει τέτοια πολυτέλεια.

Κάτω από τον πολυέλαιο ακόμα ένα παιχνίδι με χαρτιά λάμβανε χώρα. Υπήρχαν και γυναίκες, με τα μαλλιά τους πλεγμένα σε περιτεχνες κοτσίδες και στολισμένες με πετράδια, με ρούχα πολύ λιγότερο τολμηρά από εκείνα που φορούσαν όσες δούλευαν εκεί. Τα φορέματά τους ήταν σε έντονες αποχρώσεις του μοβ, του κίτρινου και του παστέλ με έναν τόνο μπλε και λιλά.

Εγώ μπορούσα να φοράω μόνο λευκά, είτε ήμουν στο δωμάτιό μου είτε έξω, κάτι το οποίο δε γινόταν και πολύ συχνά. Έτσι, πάντα με σαγήνευε πώς οι διάφοροι χρωματισμοί συνδυάζονταν με το χρώμα του δέρματος ή των μαλλιών του προσώπου που τα φορούσε. Φαντάζομαι ότι τις περισσότερες μέρες έμοιαζα με φάντασμα έτσι όπως τριγυρνούσα ντυμένη στα λευκά στους διαδρόμους του κάστρου Τίρμαν.

Αυτές οι γυναίκες, όπως κι εγώ, φορούσαν μάσκες ντόμινο, καλύπτοντας έτσι το μισό τους πρόσωπο και προστατεύοντας την ταυτότητά τους. Αναρωτήθηκα ποιες μπορεί να ήταν. Τολμηρές σύζυγοι που αφήνονταν στη μοναξιά τους πολύ συχνά; Νέες γυναίκες ανύπαντρες ή πιθανόν διαζευγμένες; Υπηρέτριες ή γυναίκες που δούλευαν στην πόλη και είχαν βγει έξω; Υπήρχαν Αρχόντισσες και Αρχοντες σε Αναμονή ανάμεσα στις μασκοφορεμένες γυναίκες στο τραπέζι και στο πλήθος; Είχαν έρθει εδώ για τον ίδιο λόγο που είχα έρθει κι εγώ;

Από βαρεμάρα; Περιέργεια;

Μοναξιά;

Αν ίσχυε κάτι από αυτά, τότε μοιάζαμε πολύ περισσότερο απ' όσο είχα συνειδητοποιήσει, έστω κι αν ήταν δευτερότοκες κόρες και γιοι που είχαν δοθεί στη βασιλική αυλή με το που έκλεισαν τα δεκατρία τους χρόνια κατά τη διάρκεια της ετήσιας ιεροτελεστίας. Κι εγώ... εγώ ήμουν η Πενέλαφι, του κάστρου Τίρμαν, το γένος Μπαλφούρ και η ευνοούμενη της βασίλισσας.

Ήμουν η Παρθένα.

Η Εκλεκτή.

Και σε λιγότερο από έναν χρόνο, μόλις γινόμουν δεκαεννιά, θα

είχα την Ανάληψή μου, όπως όλες οι Αρχόντισσες και οι Άρχοντες σε Αναμονή. Η Ανάληψή μας θα ήταν διαφορετική, αλλά θα ήταν η μεγαλύτερη από την Ευλογία των πρώτων θεών που είχε πραγματοποιηθεί αμέσως μετά το τέλος του Πολέμου των Δύο Βασιλιάδων.

Οι συνέπειες αν τις τσάκωναν θα ήταν ελάχιστες, αλλά εγώ... εγώ θα έπρεπε να αντιμετωπίσω τη δυσαρέσκεια του δούκα. Μια έκφραση αποδοκιμασίας σχηματίστηκε στα χείλη μου καθώς ο σπόρος του θυμού ανακατεύτηκε μ' ένα κολλώδες υπόλειμμα αηδίας και ντροπής.

Τον δούκα τον διακατείχε μία αφύσικη δίψα για τιμωρία και τα υπερβολικά οικεία αγγίγματά του αποτελούσαν μια μάστιγα.

Αλλά ούτε αυτόν έπρεπε να σκέφτομαι. Και ούτε ν' ανησυχώ για τον αν θα έπρεπε να πειθαρχήσω. Θα μπορούσα απλώς να είχα κάτσει στο κελί μου.

Αποστρέφοντας το βλέμμα μου από το τραπέζι, πρόσεξα πως μέσα στο Μαργαριτάρι υπήρχαν γυναίκες που χαμογελούσαν και γελούσαν, χωρίς να φοράνε μάσκες και να κρύβουν την ταυτότητά τους. Κάθονταν στα ίδια τραπέζια με φρουρούς και επιχειρηματίες, στέκονταν σε σκοτεινές εσοχές και μιλούσαν με μασκοφορεμένες γυναίκες, με άντρες αλλά και με όσους δούλευαν στο Κόκκινο Μαργαριτάρι. Ούτε φοβούνταν, ούτε ντρέπονταν μήπως τις αναγνωρίσουν.

Όποιες κι αν ήταν, είχαν ένα είδος ελευθερίας που το εποφθαλμιούσα.

Μια τέτοια ανεξαρτησία αναζητούσα αυτό το βράδυ, μασκοφορεμένη και άγνωστη, με τους θεούς να είναι οι μοναδικοί που ήξεραν ότι είμαι εκεί. Και στο κομμάτι που τους αφορούσε, είχα αποφασίσει πως οι θεοί είχαν πολύ καλύτερα πράγματα να κάνουν από το να παρακολουθούν εμένα. Εξάλλου, αν όντως είχαν στραμμένη την προσοχή τους πάνω μου, θα με είχαν προ πολλού εγκαλέσει για ένα σωρό άλλα απαγορευμένα πράγματα που είχα ήδη πράξει.

Έτσι μπορούσα να είμαι *οποιαδήποτε*.

Αυτού του είδους η ελευθερία ήταν η πιο απολαυστική αίσθηση που θα μπορούσα να φανταστώ. Πιο απολαυστική και από τους άγουρους παπαρουνόσπορους που μου τους προμήθευαν εκείνοι που τους κάπνιζαν.

Αυτό το βράδυ δεν ήμουν η Εκλεκτή. Δεν ήμουν η Πενέλαφι.

Ήμουν απλώς η Πόπι, ένα υποκοριστικό που χρησιμοποιούσε η μητέρα μου και που έτσι με φώναζαν μόνον ο αδελφός μου ο Ίαν, μαζί μ' ελάχιστους ακόμα ανθρώπους.

Όταν ήμουν η Πόπι, δεν υπήρχαν αυστηροί κανόνες που έπρεπε να ακολουθήσω ή προσδοκίες να εκπληρώσω, ούτε η Ανάληψη που πλησίαζε πολύ πιο γρήγορα απ' όσο είχα προετοιμαστεί. Δεν υπήρχε φόβος, δεν υπήρχε παρελθόν και μέλλον. Αυτό το βράδυ μπορούσα να ζήσω έστω για λίγες ώρες και να μαζέψω όσο περισσότερες εμπειρίες μπορούσα, πριν επιστρέψω στην πρωτεύουσα και στη βασιλίσσα.

Πριν αφιερωθώ στους θεούς.

Ένα ρίγος διέτρεξε τη σπονδυλική μου στήλη – ήταν η ανασφάλεια μαζί με μια αίσθηση απόγνωσης. Την κατέπνιξα πριν προλάβει να με κατακλύσει. Δεν είχε κανένα νόημα να σκέφτομαι όσα ήταν να συμβούν και τα οποία δεν υπήρχε περίπτωση ν' αλλάξουν.

Αλλωστε, ο Ίαν είχε αναληφθεί πριν από δύο χρόνια κι αν κρίνω από τα γραμμата που μου έστελνε κάθε μήνα, δεν είχε αλλάξει καθόλου. Η μόνη διαφορά ήταν πως αντί να μου αφηγείται ιστορίες με τη φωνή του, το έκανε με τις λέξεις μέσα από τα γραμμата του. Μόλις τον προηγούμενο μήνα, μου έγγραψε για δύο παιδιά, έναν αδελφό με την αδελφή του, που κολύμπησαν στον βυθό της Θάλασσας του Στράουντ και έγιναν φίλοι μ' ένα θαλασσόπαιδο.

Δεν είχα ιδέα πώς του έρχονταν αυτές οι ιστορίες και χαμογέλασα σηκώνοντας το ψηλό ποτήρι με τη σαμπάνια. Απ' όσο ήξερα, ήταν αδύνατον να κολυμπήσει κάποιος στον βυθό της Θάλασσας του Στράουντ και σίγουρα δεν υπήρχαν θαλασσόπαιδα.

Λίγο καιρό μετά την Ανάλησή του και υπό τις διαταγές της βασιλίσσας και του βασιλιά, παντρεύτηκε την αρχόντισσα Κλοντέγια.

Ο Ίαν δε μιλούσε ποτέ για τη σύζυγό του.

Ήταν ευτυχισμένος με τον γάμο του; Το χαμόγελό μου εξαφανίστηκε και το βλέμμα μου έπεσε στο αφρισμένο ροζ ποτό. Δεν ήμουν σίγουρη, αλλά γνώριζαν ελάχιστα ο ένας τον άλλον πριν παντρευτούν. Αρκούσε αυτό όταν, υποθετικά, πρόκειται να περάσεις όλη την υπόλοιπη ζωή σου με το ίδιο πρόσωπο;

Και οι Ανώτεροι ζούσαν για πολύ, πολύ καιρό.

Ακόμα και τώρα, μου φαινόταν παράξενο που ο Ίαν ήταν Ανώτερος. Δεν ήταν δευτερότοκος γιος, αλλά επειδή εγώ ήμουν η

Παρθένα, η βασίλισσα είχε ζητήσει από τους θεούς να κάνουν μια σπάνια εξαίρεση στη φυσική σειρά και να του επιτρέψουν να Αναληφθεί. Εγώ πάλι δε θα είχα ν' αντιμετωπίσω κάτι αντίστοιχο με τον Ίαν, να παντρευτώ δηλαδή έναν ξένο, έναν Ανώτερο, κάποιον που αποζητάει την ομορφιά περισσότερο απ' οτιδήποτε, γιατί η ωραία εμφάνιση θεωρούνταν θείο δώρο.

Και παρόλο που ήμουν η Παρθένα, η Εκλεκτή, κανείς δε με θεωρούσε θείο δώρο. Σύμφωνα με τον δούκα, δεν ήμουν όμορφη.

Ήμουν μια τραγωδία.

Ασυναίσθητα, έτριψα με τα δάχτυλά μου την τραχιά δαντέλα στην αριστερή μεριά της μάσκας. Τράβηξα το χέρι μου μακριά.

Ένας άντρας, ένας από τους φρουρούς, σηκώθηκε από το τραπέζι και κατευθύνθηκε προς μια γυναίκα που φορούσε μια λευκή μάσκα σαν τη δική μου. Άπλωσε το χέρι του προς το μέρος της και της ψιθύρισε λόγια που δεν μπόρεσα ν' ακούσω, αλλά εκείνη του απάντησε μ' ένα νεύμα και χαμογέλασε πριν βάλει το χέρι της μέσα στο δικό του. Σηκώθηκε και είδα το φόρεμά της σε αποχρώσεις του λιλά να κυματίζει γύρω από τα πόδια της. Την οδήγησε στις δύο μοναδικές πόρτες όπου είχαν πρόσβαση οι επισκέπτες, η καθεμία τους στο τέλος των θαλάμων που συνδέονταν μεταξύ τους. Η δεξιά οδηγούσε έξω. Η αριστερή πόρτα οδηγούσε στους επάνω ορόφους, στα ιδιωτικά δωμάτια όπου η Μπρίτα μου είχε πει πως συμβαίνουν κάθε είδους καταστάσεις.

Ο φρουρός οδήγησε τη μασκοφορεμένη γυναίκα στην αριστερή.

Τη ρώτησε. Εκείνη δέχτηκε. Ότι κι αν ήταν αυτό που θα έκαναν επάνω, το είχαν επιλέξει και οι δυο τους, ανεξάρτητα αν θα διαρκούσε λίγες ώρες ή μια ζωή.

Η προσοχή μου παρέμεινε στραμμένη στην πόρτα για αρκετή ώρα αφότου είχε κλείσει. Μήπως ήταν κι αυτός ένας ακόμα λόγος που είχα έρθει εδώ απόψε; Να... να γευτώ την ευχαρίστηση με κάποιον που θα επέλεγα εγώ;

Θα το έκανα, αν το επιθυμούσα. Είχα κρυφακούσει συζητήσεις με τις Αρχόντισσες σε Αναμονή που δε χρειάζονταν να παραμείνουν ανέγγιχτες. Σύμφωνα μ' εκείνες, υπήρχαν πολλά πράγματα που θα μπορούσε να κάνει μια γυναίκα για να νιώσει ευχαρίστηση, αλλά και να διατηρήσει την αγνότητά της.

Αγνότητα;

Τη μισούσα αυτή τη λέξη και το τι σήμαινε. Δες και η παρθενιά μου καθόριζε την καλοσύνη μου ή την αθωότητά μου, και το αν θα συνέχιζα να είμαι η όχι παρθένα ήταν πιο σημαντικό από τις εκατοντάδες επιλογές που έκανα καθημερινά.

Ένα κομμάτι του εαυτού μου αναρωτιόταν τι θα έκαναν οι θεοί αν προσφερόμουν σε αυτούς χωρίς να είμαι πλέον παρθένα. Θα παρθέβλεπαν όλα τα υπόλοιπα που είχα κάνει ή δεν είχα κάνει επειδή δε θα ήμουν πλέον παρθένα;

Δεν ήμουν σίγουρη, αλλά ήλπιζα να μην είναι αυτό το ζήτημα. Όχι γιατί σκόπευα να κάνω σεξ τώρα ή την επόμενη εβδομάδα ή... κάποτε, αλλά επειδή ήθελα να έχω τη δυνατότητα να επιλέξω.

Αν και δεν ήμουν καθόλου σίγουρη πώς θα μπορούσα να βρεθώ σε μια κατάσταση όπου θα είχα αυτή την επιλογή. Αλλά φαντάζομαι ότι θα υπήρχαν αρκετοί που θα ήταν πρόθυμοι να συμμετέχουν σε αυτά τα πράγματα για τα οποία είχα ακούσει να μιλάνε οι Αρχόντισσες σε Αναμονή, εδώ, στο Κόκκινο Μαργαριτάρι.

Ένωσα ένα νευρικό φτερούγισμα στο στήθος και ήπια ακόμα μια γουλιά από τη σαμπάνια. Οι γλύκες φυσαλίδες γαργάλησαν το λαρύγγι μου και μαλάκωσαν την ξηρότητα που ένιωθα στο στόμα μου.

Για να πω την αλήθεια, το σημερινό βράδυ ήταν μια παρορμητική απόφαση. Τις περισσότερες νύχτες, ο ύπνος δε μ' έπαιρνε μέχρι που ξημέρωνε. Και όταν μ' έπαιρνε, ευχόμουν να μην είχε συμβεί. Τρεις φορές μόνο αυτή την εβδομάδα ξύπνησα από εφιάλτες, με τα ουρλιαχτά να αντηχούν στα αυτιά μου. Και όταν έρχονται έτσι, κατά κύματα, μοιάζουν με προάγγελους. Ένα προαίσθημα, όπως η ικανότητα να νιώθω τον πόνο, μόνο που αυτό μοιάζει με προειδοποίηση.

Πήρα μια κοφτή ανάσα και γύρισα το βλέμμα μου προς τα εκεί που κοιτάξα πριν. Η γυναίκα με τα κόκκινα δε βρισκόταν πλέον στο τραπέζι. Αντί γι' αυτό, καθόταν στην αγκαλιά ενός έμπορου που τη ρωτούσε τι θα συνέβαινε αν κέρδιζαν δύο άντρες. Κοιτούσε τα χαρτιά του, αλλά το χέρι του βρισκόταν εκεί όπου ήταν τα δικά της νω-ρίτερα, βαθιά ανάμεσα στους μηρούς της.

Πω πω.

Δάγκωσα το χείλος μου και απομακρύνθηκα από εκεί όπου στεκόμουν προτού όλο μου το πρόσωπο πάρει φωτιά. Περιπλανήθηκα στον διπλανό χώρο, ο οποίος χωριζόταν από τον υπόλοιπο μ' έναν μικρό τοίχο και όπου ένας νέος κύκλος παιχνιδιών λάμβανε χώρα.

Υπήρχαν περισσότεροι φρουροί εδώ και μερικούς τους αναγνώρισα, γιατί ανήκαν στη Βασιλική Φρουρά, στρατιώτες όπως αυτοί που υπηρετούσαν στο Ύψωμα αλλά καθήκον τους ήταν να προστατεύουν τους Ανώτερους. Οι άνθρωποι είχαν προσπαθήσει στο παρελθόν να απαγάγουν μέλη της Αυλής για να ζητήσουν λύτρα. Αυτός ήταν και ο λόγος που οι Ανώτεροι είχαν προσωπική φρουρά. Συνήθως, κανείς δεν τραυματιζόταν σοβαρά σε αυτές τις καταστάσεις, αλλά υπήρξαν απόπειρες που είχαν τις ρίζες τους σε πολύ διαφορετικούς και βίαιους λόγους.

Στεκόμουν δίπλα σ' ένα καταπράσινο φυτό τοποθετημένο σε γλάστρα, με μικροσκοπικά κόκκινα μπουμπούκια, αναποφάσιστη για το τι έπρεπε να κάνω από εδώ και στο εξής. Θα μπορούσα να συμμετάσχω σε ένα ακόμα παιχνίδι με χαρτιά ή θα μπορούσα να ξεκινήσω μια συζήτηση με κάποιον από τους πολλούς ανθρώπους που συνωστίζονταν γύρω από τα τραπέζια, αλλά δεν ήμουν καθόλου καλή στην κουβεντούλα με αγνώστους. Δεν υπήρχε αμφιβολία πως θα ξεφούρνιζα κάτι εντελώς παράξενο ή θα έκανα μία άσχετη ερώτηση που δε θα είχε καμιά σχέση με τη συζήτηση. Άρα, αυτό ήταν εκτός πλάνου. Ίσως έπρεπε να επιστρέψω στον θάλαμό μου. Ή ώρα είχε περάσει και...

Μια περίεργη αίσθηση επίγνωσης με διαπέρασε, που στην αρχή την ένιωσα σαν ένα γαργαλητό στον σβέγκο μου, αλλά όσο περνούσε η ώρα γινόταν όλο και πιο έντονη.

Ένιωθα σαν... σαν να με παρακολουθούσαν.

Σάρωσα το δωμάτιο με το βλέμμα μου και δεν είδα κανέναν να δίνει ιδιαίτερη σημασία σ' εμένα, παρόλο που περίμενα ότι θα τον εντόπιζα να βρίσκεται κάπου κοντά μου. Τόσο ισχυρό ήταν αυτό που ένιωθα. Η ανησυχία φούντωσε μέσα μου. Στράφηκα προς την είσοδο όταν οι απαλές, παρατεταμένες νότες ενός έγχορδου οργάνου τράβηξαν την προσοχή μου προς τα αριστερά και το βλέμμα μου έπεσε στις αραχνοϋφαντες πορφυρόχρωμες κουρτίνες που κουνιούνταν ελαφριά εξαιτίας της κίνησης κάποιων εκ των παρευρισκομένων.

Έμεινα ακίνητη, ακούγοντας τις αυξομειώσεις του ρυθμού που σύντομα πλαισιώθηκε από το έντονο χτύπημα ενός τύμπανου. Ήχα την αίσθηση ότι με παρακολουθούσαν. Ήχα πολλά πράγματα. Η μουσική δεν έμοιαζε... δεν έμοιαζε με τίποτε απ' ό,τι είχα ακούσει

στο παρελθόν. Ήταν πιο βαθιά, πιο πυκνή. Αργόσυρτη και ύστερα από λίγο γρήγορη. Ήταν... αισθησιακή. Τι ήταν αυτό που είχε πει η Μπρίτα, η υπηρέτρια, για το είδος του χορού στο Κόκκινο Μαργαριτάρι; Χαμήλωσε τη φωνή της καθώς μιλούσε και η άλλη υπηρέτρια, στην οποία το έλεγε η Μπρίτα, την κοίταξε σκανδαλισμένη.

Προχωρώντας προς την άκρη του δωματίου, πλησίασα στις κουρτίνες και άπλωσα το χέρι μου να τις τραβήξω...

«Δε νομίζω ότι θέλεις να πας εκεί μέσα».

Ξαφνιασμένη, γύρισα προς το μέρος όπου άκουσα τη φωνή. Μια γυναίκα στεκόταν από πίσω μου... μιά από τις κυρίες που δούλευαν στο Κόκκινο Μαργαριτάρι. Την αναγνώρισα. Όχι επειδή την είχα δει στο πλευρό κάποιου έμπορου ή επιχειρηματία, αλλά επειδή ήταν εξωπραγματικά όμορφη.

Τα μαλλιά της ήταν κατάμαυρα με πυκνές μπούκλες, ενώ η επιδερμίδα της ήταν λεία και σταρένια. Το κόκκινο φόρεμα που φορούσε ήταν χωρίς μανίκια, με βαθύ ντεκολτέ και το ύφασμα τύλιγε το κορμί της σαν να ήταν κάτι ρευστό.

«Συγγνώμη;» είπα κατεβάζοντας το χέρι μου αβέβαιη για το τι άλλο έπρεπε να κάνω. «Γιατί να μη θέλω; Απλώς χορεύουν».

«Απλώς χορεύουν;» Το βλέμμα της πλανήθηκε στην κουρτίνα πίσω από τον ώμο μου. «Μερικοί λένε ότι το να χορεύεις είναι σαν να κάνεις έρωτα».

«Δεν... δεν το έχω ξανακούσει αυτό». Γύρισα αργά και κοίταξα πίσω μου. Μέσα από τις κουρτίνες μπορούσα να διακρίνω τα περιγράμματα των κορμιών να αναδεύονται στον ρυθμό της μουσικής, οι κινήσεις τους καθηλωτικές και γεμάτες ρευστή κομπόζη. Κάποιοι χόρευαν μόνοι τους, οι καμπύλες και οι μορφές τους σχηματίζονταν ξεκάθαρα, ενώ ορισμένοι άλλοι...

Πήρα μια κοφτή ανάσα και ξανακοίταξα τη γυναίκα μπροστά μου.

Στα κόκκινα χείλη της σχηματίστηκε ένα χαμόγελο. «Πρώτη σου φορά εδώ, έτσι δεν είναι;»

Άνοιξα το στόμα μου για να το αρνηθώ, αλλά ένιωθα ήδη την έξαψη να απλώνεται σε κάθε ορατό σημείο του προσώπου μου. Και μόνο αυτό τα έλεγε όλα. «Φαίνεται τόσο πολύ;»

Γέλασε βραχνά. «Όχι στους περισσότερους. Αλλά σ' εμένα ναι. Δε σ' έχω ξαναδεί ποτέ εδώ».

«Και πώς θα το ήξερες αν είχα έρθει;» είπα αγγίζοντας τη μάσκα μου για να σιγουρευτώ ότι ήταν στη θέση της.

«Η μάσκα σου είναι μια χαρά». Υπήρχε μια περιέργη, γνώριμη λάμψη στα μάτια της, ένα μείγμα χρυσού και καστανού. Όχι ακριβώς καστανοπράσινο. Το χρυσό παραήταν λαμπερό και ξεστό για κάτι τέτοιο. Μου θύμιζαν κάποιον άλλον, που το χρώμα των ματιών του έμοιαζε με αυτό του κιτρίνη, του πολύτιμου λίθου. «Αναγνωρίζω ένα πρόσωπο, είτε είναι μισοκρυμμένο είτε όχι, και το δικό σου δεν το έχω ξαναδεί εδώ. Αυτή είναι η πρώτη σου φορά».

Ειλικρινά, δεν είχα ιδέα τι ν' απαντήσω.

«Και είναι η πρώτη φορά και για το Κόκκινο Μαργαριτάρι επίσης». Έγειρε προς το μέρος μου και χαμήλωσε τη φωνή της. «Ποτέ άλλοτε μια Παρθένα δεν έχει διαβεί αυτές τις πόρτες».

Σοκαρισμένη, έσφιξα το γυαλιστερό ποτήρι της σαμπάνιας. «Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς. Είμαι δευτερότοκη κόρη...»

«Είσαι σαν δευτερότοκη κόρη, αλλά όχι με τον τρόπο που σκόπευες», με διέκοψε ακουμπώντας ελαφρά τον ώμο μου. «Δεν πειράζει. Δε χρειάζεται να φοβάσαι. Το μυστικό σου είναι ασφαλές μαζί μου».

Την κοιτούσα για ένα ολόκληρο λεπτό, προτού καταφέρω να επανακτήσω τη λειτουργία της γλώσσας μου. «Κι αν όντως αυτό είναι αλήθεια, πώς είναι δυνατόν ένα τέτοιο μυστικό να είναι ασφαλές;»

«Γιατί να μην είναι», ανταπάντησε. «Τι θα κέρδιζα αν το έλεγα σε κάποιον;»

«Θα κέρδιζες την εύνοια του δούκα και της δούκισσας». Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά.

Το χαμόγελό της ξεθώριασε και το βλέμμα της σκλήρυνε. «Δεν έχω ανάγκη την εύνοια από κάποιον Ανώτερο».

Ο τρόπος που το είπε ήταν σαν να υπονοούσα ότι θα επιζητούσε την εύνοια από ένα σωρό λάσπης. Σχεδόν την πίστεψα, αλλά οποιοσδήποτε έχει ζήσει στο βασίλειο δε θα σπαταλούσε την ευκαιρία να κερδίσει την εκτίμηση ενός Ανώτερου, εκτός εάν...

Εκτός εάν δεν αναγνώριζαν τη βασίλισσα Ιλεάνα και τον βασιλιά Τζαλάρα ως τους αληθινούς και νόμιμους ανώτατους άρχοντες. Εκτός εάν υποστήριζαν εκείνον που αυτοαποκαλούνταν πρίγκιπας Καστίλ, ο αληθινός διάδοχος του βασιλείου.

Μόνο που δεν ήταν ο αληθινός διάδοχος του βασιλείου. Δεν ήταν

τίποτα παραπάνω από ένα απομεινάρι της Ατλάντια, του διεφθαρμένου και διεστραμμένου βασιλείου που είχε καταρρεύσει μετά το τέλος του Πολέμου των Δύο Βασιλιάδων. Ένα τέρας που είχε σπείρει τον όλεθρο και είχε προκαλέσει αιματοχυσία, η ενσάρκωση του αληθινού κακού.

Ήταν ο Καταχθόνιος.

Κι όμως, υπήρχαν αυτοί που τον υποστήριζαν, μαζί και τις αξιώσεις του. Οι Κατώτεροι που είχαν πάρει μέρος στα επεισόδια και στις εξαφανίσεις πολλών Ανώτερων. Στο παρελθόν, οι Κατώτεροι εξέφραζαν τις διαφωνίες τους με μικρά συλλαλητήρια και διαμαρτυρίες, αλλά ακόμα και τότε ήταν σπάνιες εξαιτίας της σκληρής τιμωρίας που περιέμενε όσους ήταν ύποπτοι ότι ανήκαν στους Κατώτερους. Οι δίκες ονομάζονταν έτσι κατ' ευφημισμό. Δεν υπήρχαν δεύτερες ευκαιρίες. Δεν υπήρχαν μακροχρόνιες φυλακίσεις. Ο θάνατος ήταν γρήγορος και αμετάκλητος.

Αλλά τα πράγματα είχαν αλλάξει τον τελευταίο καιρό.

Πολλοί πίστευαν ότι οι Κατώτεροι ευθύνονταν για τους μυστηριώδεις θανάτους υψηλόβαθμων στελεχών της Αυτοκρατορικής Φρουράς. Στην Καρσοντόνια, την πρωτεύουσα, αρκετοί ήταν εκείνοι που είχαν πέσει με ανεξήγητο τρόπο από το Ύψωμα. Δύο είχαν σκοτωθεί με βέλη στο πίσω μέρος του κεφαλιού στην Πέντστουρθ, μια μικρότερη πόλη στην ακτή της Θάλασσας του Στράουντ, κοντά στην πρωτεύουσα. Κάποιοι άλλοι σε μικρότερα χωριά απλώς εξαφανίστηκαν και δεν τους ξαναείδε ποτέ κανείς.

Μόλις πριν από λίγους μήνες, ένα βίαιο ξέσπασμα έληξε με αιματοχυσία στα Τρία Ποτάμια, μια εμπορική πόλη που έσφυζε από ζωή, πέρα από το Ματωμένο Δάσος. Το Αρχοντικό Γκόλντκρεστ, η αυτοκρατορική έπαυλη στα Τρία Ποτάμια, είχε παραδοθεί στις φλόγες όπως και οι ναοί. Ο δούκας Έβερτον είχε πεθάνει στην πυρκαγιά μαζί με πολλούς υπηρέτες και φρουρούς. Μόνο χάρη σε κάποιο θαύμα, η δούκισσα κατάφερε ν' αποδράσει.

Οι Κατώτεροι δεν ήταν απλώς κάτοικοι της Ατλάντια που κρύβονταν ανάμεσα στους κατοίκους του Σόλις. Μερικοί από τους ακόλουθους του Καταχθόνιου δεν είχαν καμιά σχέση με την Ατλάντια.

Το βλέμμα μου οξύνθηκε και επικεντρώθηκε στην όμορφη γυναίκα. Μήπως ήταν μία από τους Κατώτερους; Δεν μπορούσα να κατανοήσω γιατί κάποιος να υποστηρίζει το ηττημένο βασίλειο όσο

δύσκολη κι αν ήταν η ζωή, όσο δυστυχισμένοι κι αν ήταν. Ειδικά από τη στιγμή που οι Ατλάντιοι και ο Καταχθόνιος ευθύνονταν για το νεφέλωμα και για οτιδήποτε σάπιο κυοφορούσε μέσα του. Για τον θάνατο του Φίνλεϊ – για το ότι είχαν χαθεί αμέτρητες ζωές, συμπεριλαμβανομένων της μητέρας και του πατέρα μου, κάτι που με είχε αφήσει μπερδεμένη και με την ανάμνηση του τρόμου που ελλόχευε μέσα στο νεφέλωμα.

Παραμερίζοντας για λίγο τις υποψίες μου, αποφάσισα ν' ανοίξω τις αισθήσεις μου για να νιώσω αν υπήρχε κάποιος μεγάλος πόνος μέσα της, κάτι που ήταν πέρα από τον σωματικό πόνο, κάτι που είχε τις ρίζες του είτε στη θλίψη είτε στην απογοήτευση. Το είδος εκείνο του πόνου που ωθεί τους ανθρώπους σε τρομερές πράξεις για να μπορέσουν να τον καταπραΰνουν.

Κανένα τέτοιο ίχνος δεν εξέπεμπε.

Αλλά αυτό δε σήμαινε πως δεν ήταν Κατώτερη.

Έγειρε το κεφάλι της. «Όπως σου είπα, δεν έχεις να φοβάσαι τίποτα από εμένα. Από εκείνον όμως; Αυτό είναι κάτι άλλο».

«Ποιον εκείνον;» επανέλαβα.

Παραμέρισε καθώς η κυρίως πόρτα άνοιξε και ένα ξαφνικό ρεύμα ψυχρού αέρα προανήγγειλε την άφιξη κι άλλων πελατών. Ένας άντρας μπήκε μέσα και πίσω από εκείνον ένας πιο μεγάλος σε ηλικία κύριος, με μαλλιά ξανθά στο χρώμα της άμμου και πρόσωπο σκαμμένο από τον ήλιο...

Γούρλωσα τα μάτια μου καθώς η δυσπιστία φούντωσε μέσα μου. Ήταν ο Βίκτερ Γουόρντγουελ. Τι δουλειά είχε στο Κόκκινο Μαργαριτάρι;

Η εικόνα των γυναικών με τα κοντά φορέματα και τα μερικώς εκτεθειμένα στήθη μού ήρθε στο μυαλό και σκέφτηκα τι δουλειά είχα κι εγώ εκεί. Γούρλωσα τα μάτια μου.

Ω, θεοί.

Δεν ήθελα να σκέφτομαι άλλο τον λόγο της επίσκεψής του. Ο Βίκτερ ήταν εποχικό μέλος της Αυτοκρατορικής Φρουράς, ένας άντρας στην τέταρτη δεκαετία της ζωής του, αλλά ήταν και κάτι παραπάνω για εμένα. Το σιλέτο που είχα δεμένο στον μηρό μου ήταν δώρο από εκείνον και είχε ο ίδιος σπάσει την παράδοση και φρόντισε να μάθω όχι μόνο να το χρησιμοποιώ, αλλά και πώς να χειρίζομαι ένα σπαθί, να πετυχαίνω έναν αθέατο στόχο με το βέλος και

πώς να φέρω βόλτα έναν άντρα δύο φορές πιο μεγαλόσωμο από εμένα ακόμα κι αν είμαι άοπλη.

Ο Βίκτερ ήταν σαν πατέρα μου.

Ήταν επίσης και ο προσωπικός μου φρουρός από τότε που είχα φτάσει στη Μασαντόνια. Όχι όμως και ο μοναδικός. Μοιραζόταν τα καθήκοντά του με τον Ράιλαν Κιλ που είχε αντικαταστήσει τον Χέινς, ο οποίος είχε πεθάνει στον ύπνο του πριν από περίπου έναν χρόνο. Μια απρόσμενη απώλεια, μιας και ο Χέινς ήταν μόλις τριάντα χρονών και εξαιρετικά υγιής. Οι θεραπευτές υπέθεσαν πως είχε να κάνει με κάποια άγνωστη πάθηση της καρδιάς. Και πάλι όμως, μου ήταν δύσκολο να φανταστώ πως μπορεί κάποιος να πέσει για ύπνο υγιής και να μην ξυπνήσει ποτέ ξανά.

Ο Ράιλαν δεν ήξερε πως ήμουν τόσο καλά εκπαιδευμένη, αλλά ήξερε ότι μπορούσα να χειριστώ ένα σιλήτο. Δε γνώριζε πού πηγαίναμε όταν εγώ και ο Βίκτερ εξαφανιζόμασταν έξω από το κάστρο. Ήταν ευγενικός και ήρεμος, αλλά δεν ήμασταν σε καμιά περίπτωση τόσο κοντά όσο ήμουν με τον Βίκτερ. Αν ήταν ο Ράιλαν εδώ, σίγουρα θα είχα καταφέρει να ξεγλιστρήσω έξω.

«Να πάρει», είπα νευριασμένη κοιτώντας πότε από τη μία και πότε από την άλλη και τραβώντας την κουκούλα του μανδύα στο κεφάλι μου. Το χρώμα των μαλλιών μου, μ' εκείνη την απόχρωση του καμένου χαλκού, δεν περνούσε απαρατήρητο, αλλά ακόμα και με το κεφάλι μου κρυμμένο και το πρόσωπό μου δυσδιάκριτο, ο Βίκτερ μπορούσε και πάλι να με αναγνωρίσει.

Είχε την έκτη αίσθηση των γονιών, που ενεργοποιούνταν όποτε το παιδί τους ήταν έτοιμο να μπλέξει.

Κοιτώντας πίσω, προς την είσοδο, ένιωσα το στομάχι μου να γίνεται κόμπος καθώς τον είδα να κάθεται σε ένα από τα τραπέζια που κοίταζαν προς την πόρτα – τη μοναδική έξοδο.

Οι θεοί με μισούσαν.

Αλήθεια το λέω, με μισούσαν γιατί δεν υπήρχε περίπτωση να μη με δει ο Βίκτερ. Δε θα με κατέδιδε, αλλά θα προτιμούσα να συρθώ σε μια τρύπα γεμάτη κατσαρίδες και αράχνες, παρά να χρειαστεί να εξηγήσω, ειδικά σε αυτόν, τι έκανα στο Κόκκινο Μαργαριτάρι. Και μετά θα ερχόταν το κήρυγμα. Όχι σαν τα λογύδρια και τις τιμωρίες που λάτρευε ο δούκας να μοιράζει, αλλά το είδος εκείνο που τρυπώνει κάτω από το δέρμα σου και σε κάνει να νιώθεις απαίσια για μέρες.

Κυρίως γιατί πιάστηκες να κάνεις κάτι που σου αξίζει να τιμωρηθείς γι' αυτό.

Και ειλικρινά, δεν ήθελα να δω το πρόσωπο του Βίκτερ όταν θ' ανακάλυπτε ότι ήξερα πως ήταν εδώ. Έριξα άλλη μια κλεφτή ματιά και...

Ω, θεοί, μια γυναίκα έκασε δίπλα του, το χέρι της στο πόδι του! Έτριψα τα μάτια μου.

«Αυτή είναι η Σαράια», εξήγησε η γυναίκα. «Μόλις φτάνει, πηγαίνει δίπλα του. Πιστεύω ότι είναι ερωτευμένη μαζί του».

Γύρισα αργά και κοίταξα τη γυναίκα δίπλα μου. «Έρχεται συχνά εδώ;»

Σούφρωσε τη μία άκρη των χειλιών της. «Αρκετά συχνά για να ξέρει τι γίνεται πίσω από τις κουρτίνες...»

«Φτάνει», τη διέκοψα. Έπρεπε να καθαρίσω το μυαλό μου. «Δε θέλω ν' ακούσω τίποτε άλλο».

Γέλασε απαλά. «Έχεις το βλέμμα κάποιου που χρειάζεται ένα μέρος να κρυφτεί. Και ναι, στο Κόκκινο Μαργαριτάρι αυτό είναι ένα βλέμμα εύκολα αναγνωρίσιμο». Πήρε επιδεξία το ποτήρι της σαμπάνιας από τα χέρια μου. «Υπάρχουν αρκετά δωμάτια στον επάνω όροφο που είναι άδεια αυτή τη στιγμή. Δοκίμασε την έκτη πόρτα στ' αριστερά. Θα βρεις καταφύγιο εκεί. Θα έρθω κι εγώ όταν θα είναι ασφαλές».

Καθώς διασταυρώθηκαν τα βλέμματά μας, ένιωσα την καχυποψία να φουντώνει μέσα μου, αλλά την άφησα να με πάρει από το χέρι και να με οδηγήσει προς τ' αριστερά. «Γιατί με βοηθάς;»

Άνοιξε την πόρτα. «Γιατί όλοι έχουν δικαίωμα να ξεδίνουν πού και πού. Έστω και για λίγες ώρες».

Έμεινα με ανοιχτό το στόμα, αφού ουσιαστικά επανέλαβε αυτό που σκεφτόμουν εγώ πριν από λίγα μόλις λεπτά. Αποσβολομένη, στάθηκα ακίνητη.

Μου έκλεισε το μάτι και βγήκε από το δωμάτιο.

Το ότι ήξερε ποια ήμουν δεν μπορεί να ήταν απλή σύμπτωση. Και το να επαναλάβει ό,τι σκεφτόμουν πριν από λίγο; Πώς έγινε αυτό; Γέλασα δυνατά. Η γυναίκα μπορεί να ήταν μια Κατώτερη ή, έστω, να μην ήταν υποστηρικτής των Ανώτερων. Αλλά θα μπορούσε να είναι και μια Μάντισσα.

Πίστευα ότι δεν είχε απομείνει καμία τους.

Κι *ακόμα* δεν μπορούσα να πιστέψω ότι ο Βίκτερ ήταν εδώ – ότι ερχόταν τόσο συχνά, ώστε μία από τις κυρίες με τα κόκκινα τον είχε ερωτευτεί. Δεν ήμουν σίγουρη γιατί μου φαινόταν τόσο παράξενο. Όχι ότι στην Αυτοκρατορική Φρουρά η αναζήτηση απολαύσεων και ο γάμος είχαν απαγορευτεί. Πολλοί μάλιστα ήταν αρκετά... ασυγκράτητοι, μια και η ζωή τους βρισκόταν συνεχώς σε κίνδυνο και συχνά ήταν πολύ σύντομη. Απλώς, ο Βίκτερ είχε σύζυγο που είχε πεθάνει πάνω στη γέννα μαζί με το νεογέννητο παιδί τους πολύ πριν τον γνωρίσω. Αγαπούσε ακόμα την Καμίλιά του, σχεδόν τόσο όσο και όταν εκείνη ήταν ζωντανή.

Αλλά αυτό που έψαχνε να βρει εδώ δεν είχε καμιά σχέση με την αγάπη, σωστά; Όλοι ένιωθαν μοναξιά, άσχετα αν η καρδιά τους ανήκε σε κάποιον που θα μπορούσαν να είναι μαζί ή όχι.

Λίγο στενοχωρημένη από αυτές τις σκέψεις, στράφηκα στη στενή σκάλα η οποία φωτιζόταν από επιτοιχίες απλίκες πετρελαίου. Ανέπνευσα βαριά. «Σε τι πήγα και έμπλεξα;»

Μόνο οι θεοί γνώριζαν και τώρα δεν μπορούσα να κάνω πίσω.

Έβαλα το χέρι μου μέσα από τον μανδύα, ώστε να είναι κοντά στο σιλέτο. Ανέβηκα τις σκάλες για τον δεύτερο όροφο. Ο διάδρομος ήταν πιο φαρδύς και απροσδόκητα ήσυχος. Δεν ήξερα τι να περιμένω, αλλά νόμιζα ότι θ' άκουγα... ήχους.

Κουνώντας το κεφάλι μου, μέτρησα τις πόρτες μέχρι που έφτασα στην έκτη. Δοκίμασα το χερούλι και το βρήκα ξεκλείδωτο. Άρχισα ν' ανοίγω την πόρτα, αλλά σταμάτησα. Τι πήγαινα να κάνω; Οποιοσδήποτε ή οτιδήποτε θα μπορούσε να με περιμένει πίσω από αυτή την πόρτα. Εκείνη η γυναίκα στον κάτω όροφο...

Ο ήχος ενός αντρικού γέλιου πλημμύρισε τον διάδρομο καθώς η διπλανή πόρτα άνοιγε. Πανικόβλητη, μπήκα με την πλάτη στο δωμάτιο που ήταν μπροστά μου και έκλεισα την πόρτα πίσω μου.

Με την καρδιά μου να βροντάει, κοίταξα γύρω μου. Δεν υπήρχαν λάμπες, μόνο ένα κηροπήγιο πάνω σ' ένα ράφι. Ένας καναπές ήταν μπροστά στο σβησμένο τζάκι. Πήρα μια βαθιά ανάσα και εισέπνευσα το άρωμα των κεριών. Κανέλα; Αλλά υπήρχε και κάτι ακόμα, κάτι που μου θύμιζε κάτι πικάντικο και ξύλο πεύκου. Άρχισα να γυρνάω...

Ένα χέρι μ' έπιασε από τη μέση και με τράβηξε προς τα πίσω μέχρι που ακούμπησα σ' ένα σκληρό και μυώδες αντρικό σώμα.

«Αυτό», ψιθύρισε μια βαθιά φωνή, «είναι κάτι αναπάντεχο».

Η ΠΑΡΘΕΝΑ

Εκ γενετής επιλεγμένη για να οδηγήσει τον κόσμο σε μια νέα εποχή, η Πόπι ζει μια ζωή που δεν της ανήκει, γεμάτη απαγορεύσεις. Να μην την αγγίζουν ποτέ. Να μην την κοιτάνε. Να μην της μιλάνε. Να μην μπορεί να γευτεί την ηδονή. Μέχρι να φτάσει η ημέρα της Ανάληψής της, προτιμάει να περνάει τον καιρό της με τους φρουρούς και να πολεμάει το κακό που διέλυσε την οικογένειά της παρά να ετοιμάζεται για να κριθεί άξια από τους θεούς. Αλλά η επιλογή ποτέ δεν υπήρξε δική της.

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Το βάρος για το μέλλον του βασιλείου έχει πέσει πάνω στην Πόπι, κάτι που ούτε η ίδια είναι σίγουρη ότι θέλει. Γιατί ακόμη και μια Παρθένα έχει καρδιά και επιθυμίες. Κι όταν ο Χοκ, ένας φρουρός με χρυσαφένια μάτια, ορκισμένος να διασφαλίσει την Ανάληψή της, μπαίνει στη ζωή της, το πεπρωμένο και το καθήκον μπερδεύονται με το πάθος και την ανάγκη. Ο Χοκ ξυπνάει μέσα της την οργή και τη δελεάζει με το απαγορευμένο.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ...

Το βασίλειο, αυτό που οι θεοί έχουν απαρνηθεί και οι θνητοί φοβούνται, ξεσηκώνεται και πάλι. Καθώς οι σκιές των καταραμένων πλησιάζουν όλο και πιο κοντά, η γραμμή μεταξύ του απαγορευμένου και του σωστού θολώνει. Η Πόπι βρίσκεται ξαφνικά πολύ κοντά να χάσει όχι μόνο την καρδιά της και να κριθεί ανάξια από τους θεούς, αλλά και την ίδια της τη ζωή, όταν το αιματοβαμμένο νήμα που κρατάει τα κομμάτια του κόσμου της ενωμένα αρχίζει να ξεφτίζει.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
p s i c h o g i o s . g r

ISBN: 978-618-01-5478-8

9 786180 154788

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΕ: 29295